

UŽER

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-trilogie:

De wrede prins

De gevallen koning

De verbannen koningin

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

IJzer

HOLLY BLACK

IJZER

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-225-9550-3

ISBN 978-94-023-1832-6 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Modern Faerie Tales - Ironside*

Omslagontwerp: Karina Granda, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio

Omslagbeeld: © Sean Freeman

Auteursfoto: © Holly Black

Illustraties binnenwerk: © Kathleen Jennings

Illustraties schutbladen ltd edition: © PhantomRin (Irina Plachkova)

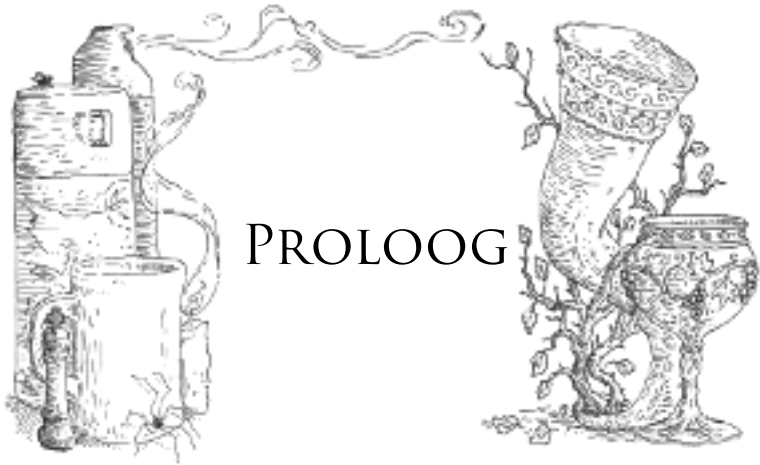
Zetwerk: Pier Post

© 2007 by Holly Black

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn ouders, Rick en Judy,
omdat ze geen hete pook in mijn keel hebben gestoken
of een andere poging hebben gedaan
om me terug te wisselen aan de Faeries.*

*Tussen het blootliggende mos
hebben ze hier en daar voor de lol
doornbomen geplant.
Als een mens zo stoutmoedig is
om die uit nijd op te graven,
dan treft hij 's nachts
de scherpste doorns ervan aan in zijn bed.*

WILLIAM ALLINGHAM, 'DE FAERIES'

Ondanks het feit dat zij hem naar deze plek had verbannen, ondanks de nieuwe blauwe plekken op zijn huid en het bloed onder zijn nagels, hield Roiben nog altijd van vrouwe Silarial. Ondanks de gretige blikken van het Onseeliehof en de gruwelijke taken die diens koningin Nicnevin hem had opgedragen. Ondanks de vele manieren waarop hij was vernederd en de andere dingen

waar hij zichzelf niet aan liet denken terwijl hij stijfjes achter haar troon stond.

Als hij zich goed concentreerde dan kon hij zich herinneren hoe het koperkleurige haar van zijn koningin had gevlamd, haar groene ogen waar niets uit op te maken was, de vreemde glimlach die ze hem had geschonken toen ze nog geen drie maanden geleden zijn lot had verkondigd. Dat ze hem had uitverkoren om haar Daghof te verlaten en een dienaar te zijn onder de Onseelie was een eer, zo maakte hij zichzelf opnieuw wijs. Hij hield voldoende van haar om haar trouw te blijven. Ze vertrouwde hem boven al haar andere onderdanen. Enkel zijn liefde was sterk genoeg om stand te houden.

En hij hield nog steeds van haar, zo dacht hij.

‘Roiben...’ De Onseeliekoningin had haar avondmaal vanaf de rug van een houtgnoom genuttigd, van wie het groene haar lang genoeg was om als tafelkleed te dienen. Nu keek ze Roiben met een gevaarlijke glimlach aan.

‘Ja, vrouwe,’ antwoordde hij automatisch op neutrale toon. Hij probeerde te verbergen hoezeer hij haar verachtte, niet omdat zij zich daaraan zou ergeren, maar juist omdat dat haar zou bevallen.

‘De tafel beeft te veel. Ik vrees dat mijn wijn zal morsen.’

De holle heuvel was bijna verlaten. De nog aanwezige hovelingen vermaakten zich stilletjes onder slingers van harige wortels terwijl de koningin dineerde. Alleen haar bedienden bevonden zich vlakbij, allemaal zo grimmig als geesten. Haar kamerheer schraapte zijn keel.

Roiben staarde haar sullig aan.

‘Los dat op,’ beval ze.

Hij zette een stap naar voren, onzeker over wat ze wilde dat hij zou doen. De gnoom staarde met zijn bleke verweerde

gezicht doodsbang naar hem op. Roiben probeerde geruststellend te glimlachen, maar dat leek de kleine man alleen maar heviger te laten beven. Hij vroeg zich af of de rug van de gnoom stabiel zou blijven als hij hem betoverde, maar walgde direct van zichzelf vanwege die gedachte.

‘Hak zijn voeten af tot die gelijk zijn met zijn handen,’ riep een stem.

Roiben keek op.

Een andere ridder met haar dat net zo donker van kleur was als zijn jas beende met een brede grijns naar Nicnevins troon toe. Er rustte een dof kroontje op zijn voorhoofd.

Roiben had hem slechts één keer eerder gezien. Hij was de Onseeliridder die naar het Seeliehof was gestuurd als hun symbool van vrede. Roibens tweeling in knechtschap, al kon hij alleen maar aannemen dat de slavernij van deze ridder makkelijker was dan die van Roiben. Toen hij hem zag maakte Roibens hart een sprongetje vol onmogelijke hoop. Zat de uitwisseling erop? Bestond de kans dat hij eindelijk naar huis zou worden gestuurd?

‘Nephamael,’ zei de koningin, ‘is Silarial je nu al beu?’

Hij snoof. ‘Ze stuurt me als boodschapper, maar de boodschap is niet belangrijk. Volgens mij mag ze me niet. U lijkt meer tevreden te zijn over de uitwisseling.’

‘Ik zou geen afscheid kunnen nemen van mijn nieuwe ridder,’ beaamde Nicnevin.

Roiben boog zijn hoofd.

‘Volg jij Nephamaels suggestie op?’

Roiben ademde diep in, worstelde om een kalmte te bereiken die hij niet voelde. Elke keer als hij sprak, was hij er een beetje bang voor dat hij zou breken en zou zeggen wat hij écht dacht. ‘Ik twijfel aan de doeltreffendheid van zijn plan.

Laat mij de plek van de gnoom innemen. Ik zal uw wijn niet morsen, vrouwe.'

Haar glimlach werd breder van genoegen en ze keerde zich naar Nephamael toe. 'Hij vraagt het zo lief, hè?'

Nephamael knikte, al leek hij het niet zo gemakkelijk te vinden als zij. Zijn gele ogen leken Roiben voor het eerst goed te bestuderen. 'Zonder enige zorg om zijn waardigheid. Dat vindt u vast verfrissend.'

Daar moest ze om lachen, een geluid dat ongewild aan haar keel leek te ontsnappen en zo kil klonk als de brekende ijslaag op een diep meer. Ergens in de enorme schemerige grot begon er iemand op een harp te spelen.

Roiben huiverde toen hij zich afvroeg waarmee dat instrument was besnaard.

'Wees dan maar mijn tafel, Roiben. Zorg ervoor dat je niet beeft. De gnoom zal boeten voor elke tekortkoming van jouw kant.'

Roiben nam moeiteloos de plek van de kleine Faerie in, beschouwde het nauwelijks als een vernedering om op handen en knieën te gaan, zijn hoofd te buigen en toe te staan dat de zilveren borden en warme schalen voorzichtig op zijn rug werden geplaatst. Hij gaf geen krimp. Hij hield zich stil, zelfs toen Nephamael naast de troon bij hem op de vloer kwam zitten en nog een kelk op zijn ruggengraat zette. De man liet zijn hand op zijn kont rusten en Roiben beet op zijn lip om niet geschrokken te bewegen. De stank van ijzer was overweldigend. Hoe kon Nicnevin dat verdragen?

'Ik verveel me,' merkte Nephamael op. 'Al is het Seeliehof ontegenzeggelijk mooi.'

'En er is daar niets waar je je mee kunt vermaken? Dat geloof ik niet.'

‘Er zijn wel dingen.’

Roiben dacht een glimlach in die woorden te horen. Die hand gleed over zijn onderrug. Hij verstijfde onwillekeurig en hoorde de kelken tegen elkaar klinken.

‘Maar ik vind mijn vermaak in kwetsbaarheid blootleggen.’

Nicnevin gaf Roiben niet eens een standje, al betwijfelde hij of dat aan haar gulheid lag.

‘Om de een of andere reden,’ zei ze, ‘vraag ik me af of je het überhaupt tegen mij hebt.’

‘Ik spreek zeker tegen u,’ legde Nephamael uit. ‘Maar ik heb het niet over u. Uw kwetsbaarheden gaan mij niets aan.’

‘Wat een charmant, innemend antwoord.’

‘Maar neem nu uw ridder hier. Roiben. Ik ken zijn zwakke plek.’

‘Is dat zo? Ik zou denken dat die overduidelijk is. Het is de liefde voor de wilde fey waardoor hij nu op zijn knieën zit.’

Roiben vermande zich, nam zich voor om vooral niet te bewegen. Het was geen verrassing dat de koningin van de Horde het over hem had alsof hij een beest was, maar hij kwam tot de ontdekking dat hij banger was voor wat Nephamael zou kunnen zeggen. Er klonk iets gretigs door in de manier waarop de andere ridder sprak, een honger waarvan Roiben betwijfelde of die te stillen was.

‘Hij houdt van Silarial. Hij heeft haar de liefde verklaard. Zij heeft hem de volgende queeste gegeven: om uw dienaar te zijn in ruil voor vrede.’

De koningin van het Onseeliehof zweeg. Roiben voelde dat er een kelk van zijn rug werd gehaald en weer werd neergezet.

‘Het is werkelijk heerlijk wreed. Daar zit hij dan, loyaal en dapper te zijn voor een vrouw die hem zo slecht behandelt. Ze heeft nooit van hem gehouden. Ze is hem al vergeten.’

‘Dat is niet waar.’ Roiben keerde zich om, waardoor de zilveren schalen met veel kabaal op de vloer vielen. Hij sprong overeind, zonder zich druk te maken om de starende hovelingen, de verschrikte kreet van de gnoom. Niets interesseerde hem op dat moment behalve Nephamael kwetsen, die zijn plek had ingenomen – zijn thuis – en daar zo veel leedvermaak over had.

‘Stop!’ riep Nicnevin. ‘Roiben, ik beveel je bij de kracht van je belofte om niet te bewegen.’

Tegen zijn wil in verstijfde hij als een standbeeld, hijgend. Nephamael was aan de kant gesprongen, maar de halve grijns die Roiben had verwacht op zijn gezicht te zien ontbrak.

‘Dood de gnoom,’ beval de Onseeliekoningin. ‘Jij, mijn ridder, zult zijn bloed drinken als was het wijn, en dit keer zul je geen druppel morsen.’

Roiben probeerde zijn mond te openen om iets te zeggen om haar tegen te houden, maar het bevel maakte zelfs die beweging onmogelijk. Dat was dom van hem geweest. Het was Nephamaels bedoeling geweest om hem zo uit de tent te lokken. Zelfs het ontbreken van een standje van de koningin van daarnet was waarschijnlijk gepland geweest. Nu had hij zich gigantisch voor gek gezet en had hij een onschuldig wezen het leven gekost. Zelfverachting knaagde aan hem.

Nooit weer, zo dacht hij. Wat ze ook zeiden of deden of wat ze hem zouden dwingen te doen, hij zou niet reageren. Hij zou zo onverschillig als steen worden.

De grimmige bedienden waren snel en efficiënt. Binnen enkele momenten hadden ze een warme kelk voor hem bereid en die aan zijn bewegingsloze lippen gezet. Het lijk werd al weggebracht, zijn open ogen staarden hem van voorbij de dood aan, verdoemden hem vanwege zijn ijdelheid.

Roiben kon niet voorkomen dat hij zijn mond opende en de warme, zilte vloeistof naar binnen klokte. Even later moest hij kokhalzen en braakte hij op de verhoging.

De smaak van dat bloed bleef gedurende zijn jarenlange dienst bij hem. Zelfs toen een pixie hem per ongeluk bevrijdde, zelfs toen hij de Onseeliekroon had gewonnen. Maar tegen die tijd kon hij zich niet langer herinneren van wie dat bloed was geweest, alleen dat hij gewend was geraakt aan de smaak ervan.

*Ik geef de voorkeur aan de winter en de herfst,
als je de bottenstructuur van het landschap kunt
bespeuren, de eenzaamheid ervan...*

*Het doodse gevoel van de winter, daaronder gaat
iets schuil...*

Niet het gehele verhaal is zichtbaar.

ANDREW WYETH

Mensenmeisjes huilden als ze verdrietig waren en lachten als ze blij waren. Ze hadden een enkele vaste vorm in plaats van met hun grillen te veranderen als rook die door de wind werd weggeblazen. Ze hadden hun eigen ouders, van wie ze hielden. Zij stalen niet de moeder van een ander meisje. Zo schatte Kaye mensenmeisjes in ieder geval in. Ze wist het niet zeker. Ze was zelf dan ook niet menselijk.

Ze prikte met haar vinger door het gat aan de linkerkant van

haar netkous in de groene huid eronder terwijl ze zichzelf in de spiegel bestudeerde.

‘Je ratten willen ook mee,’ merkte Loetie-Loe op.

Kaye keerde zich naar het aquarium met het deksel erop toe, waar de Faerie ter grootte van een pop haar bleke vingers tegen de buitenkant van het glas had gedrukt. Daarbinnen snoof Armageddon, Kayes bruine rat, de lucht op. Isaac lag in een hoek opgekruld tot een wit bolletje. ‘Hij houdt van kroningen.’

‘Begrijp je echt wat hij zegt?’ vroeg Kaye, die een olijfgroene rok over haar hoofd liet zakken en die tot over haar heupen trok.

‘Hij is maar een rat.’ Loetie keerde zich naar Kaye toe. Een van haar mottenvleugels streek langs de zijkant van het aquarium en bedekte het met een licht poederlaagje. ‘Iedereen spreekt rats.’

‘Nou, ik niet. Zie ik er hier te monochromatisch in uit?’

Loetie knikte. ‘Dat vind ik mooi.’

Kaye hoorde haar grootmoeder beneden roepen.

‘Waar ben je? Ik heb een broodje voor je gesmeerd!’

‘Kom eraan!’ riep Kaye terug.

Loetie drukte een kusje op de glazen wand. ‘En, mag de rat meekomen of niet?’

‘Oké, ja hoor. Ik bedoel, als je ervoor kunt zorgen dat hij niet wegloopt.’ Kaye strikte de veters van een zwarte laars met dikke zool en hinkte door de kamer om het andere exemplaar te zoeken. Haar oude poppen waren gehuld in mooie punkrock-kleding en boven het nieuwe matras op de vloer waar een hoofdeinde had kunnen zitten, had Kaye een muurschildering gemaakt. Die was voor de helft af: een boom met vergulde schors en een diep, complex wortelstelsel. Haar oude

bed lag in stukken op de zolder. Hoewel ze had gedacht dat de kamer meer eigen zou voelen door die te versieren, was dat niet het geval.

Toen Roiben de muurschildering had gezien, had hij opgemerkt dat ze de ruimte kon betoveren zoals ze maar wilde, maar een magisch laagje, hoe mooi ook, was voor haar gevoel niet echt. Of misschien voelde het juist te echt, was het te zeer een herinnering aan waarom ze helemaal niet in die kamer thuishoorde.

Nadat ze haar voet in de andere laars had geschoven trok ze haar jasje aan. Ze liet haar haar groen, liet magie over haar huid glijden zodat die een andere kleur kreeg en iets voller leek. Er volgde een lichte tinteling terwijl de magie haar vertrouwde menselijke gezicht herstelde.

Ze staaarde nog even naar zichzelf alvorens Armageddon in haar zak te stoppen, Isaac achter de oortjes te kriebelen en naar de deur te lopen. Loetie volgde, sloeg met haar mottenvleugels, maar bleef uit het zicht terwijl Kaye op een drafje de trap afdaalde.

‘Was dat je moeder aan de telefoon daarstraks?’ vroeg Kayes oma. ‘Ik hoorde die overgaan.’ Ze stond bij het aanrecht en goot heet vet in een blikje. Twee boterhammen met pindakaas en bacon lagen klaar op twee beschadigde bordjes.

Kaye zag het knapperige bruine vlees voorbij de randen van het witbrood uitsteken. Ze nam een hap en was blij dat haar mond tijdelijk dicht werd geplakt door de pindakaas.

‘Ik heb een boodschap ingesproken over de feestdagen, maar neemt ze de moeite om me terug te bellen? O, nee, ze heeft het veel te druk voor een praatje. Vraag het haar morgenavond maar, al begrijp ik niet waarom ze niet hierheen kan komen in plaats van erop te staan dat je haar in dat erbarmelijke flatje

moet gaan opzoeken. Ze vindt het vast vreselijk dat je hebt besloten hier te blijven in plaats van haar te volgen als een tweede schaduw.'

Kaye kauwde, knikte mee op de klaagzang van haar grootmoeder. In de spiegel naast de achterdeur zag ze onder de betovering een meisje met bladgroene huid, zwarte ogen zonder ook maar een spikkeltje wit erin en vleugels zo dun als plastic folie. Een monster stond naast een aardige oude dame iets te eten wat voor een ander kind was bedoeld. Een kind dat was ontvoerd door Faeries. Broedparasieten, zo werden koekeuken genoemd als ze hun eieren in de nesten van andere vogels legden. Parasitaire bijen lieten ook hun gebroed achter in de korven van anderen. Kaye had daarover gelezen in een van de verstofte encyclopedieën op de overloop. Broedparasieten namen niet de moeite om hun eigen kleintjes op te voeden, die taak lieten ze aan anderen over. Vogels die het probeerden te negeren als hun nakomelingen groot en hongerig werden, bijen die negeerden dat hun nazaten geen pollen verzamelden, moeders en grootmoeders die het woord 'wisselkind' niet kenden.

'Ik moet gaan,' zei Kaye opeens.

'Heb je nog over school nagedacht?'

'Oma, ik heb mijn staatsexamen gehaald. Dat weet je. Dat is me gelukt. Ik ben klaar.'

Haar grootmoeder zuchtte en wierp een blik op de koelkast, waar de brief nog met een magneet op was bevestigd. 'Er is altijd nog de volksuniversiteit. Stel je eens voor... Dat jij met een vervolgstudie begint voor de rest van je klas zelfs maar eindexamen heeft gedaan.'

'Eens kijken of Corny er al is.' Kaye liep naar de deur. 'Bedankt voor het eten.'

De oude vrouw schudde haar hoofd. ‘Het is te koud buiten. Wacht maar op de veranda. Hij zou beter moeten weten dan een jong meisje te vragen in de sneeuw te wachten. Echt waar, die jongen heeft totaal geen manieren.’

Kaye voelde een zuchtje wind toen Loetie achter haar rug langs vloog. Haar grootmoeder keek niet eens op. ‘Oké, oma. Doei, oma.’

‘Kleed je warm aan.’

Kaye knikte en gebruikte de mouw van haar jas om de deurknop om te draaien zodat ze het ijzer niet hoefde aan te raken. Zelfs de geur ervan brandde in haar neus zodra ze erbij in de buurt kwam. Op de veranda gebruikte ze hetzelfde trucje bij de hordeur en ze stapte de sneeuw in. De bomen op het gazon waren in ijs verpakt. De hagel van die ochtend was blijven plakken aan alles wat die had aangeraakt en was tot een massieve, glinsterende huid bevroren die takken omhulde en schitterend afstak tegen de doffe grijze lucht. Bij de lichtste bries rinkelden die tegen elkaar.

Corny kwam niet, maar dat hoefde haar grootmoeder niet te weten. Ze had niet gelogen. Faeries konden niet liegen. Ze verdraaiden de waarheid zodanig dat die vanzelf brak.

Boven de deur hing een in groen gewikkelde doornbundel die aangaf dat het huis onder de bescherming van het Onseeliehof viel. Een geschenk van Roiben. Elke keer als Kaye naar die takjes keek, hoopte ze dat ze niet alleen onder de bescherming van het Onseeliehof vielen, maar ook beschermd waren tegen het Onseeliehof.

Ze draaide zich om, liep langs een boerderij waar hier en daar de aluminium gevelbeplating loshing. De vrouw die daar woonde fokte Italiaanse eenden die alle graszaadjes opaten die in de buurt werden gestrooid. Kaye glimlachte toen ze aan

die eenden dacht. Er rolde een vuilnisbak over straat, tegen plastic bakken vol bierflesjes die klaarstonden om te worden opgehaald om te recyclen. Kaye stak het parkeerterrein over van een dichtgetimmerde bowlingbaan. Daar stond een bank bij de stoeprand waarvan de kussens hard waren geworden door de vorst.

Plastic kerstmannen gloeiden in voortuinen naast rendieren van gedroogde twijgen die in kerstlichtjes waren gewikkeld. Een supermarktje dat vierentwintig uur per dag open was speelde krassend kerstliedjes af die door de stille straten galden. Een robotelf met appelwangetjes, die naast een aantal als spoken fladderende sneeuwmanwindzakken stond, zwaaide onophoudelijk. Kaye kwam langs een stal waar het kindeke Jezus in de kribbe ontbrak. Zou die gestolen zijn door een stel jongens of had het gezin hem voor de nacht naar binnen gehaald?

Halverwege de begraafplaats bleef ze bij een telefooncel bij een pizzeria staan. Ze duwde kwartjes in de telefoon en toetste Corny's mobiele nummer in. Na een keer overgaan nam hij op.

'Hé,' zei Kaye. 'Weet je al wat je doet met de kroning? Ik ga er nu al heen zodat ik Roiben nog kan spreken voor die begint.'

'Ik denk niet dat ik het red,' vertelde Corny. 'Ik ben trouwens blij dat je belt... ik moet je iets vertellen. Ik reed langs een van die opslagplekken. Je weet wel, het soort met van die reclameborden met teksten erop als "STEUN ONZE TROEPEN" of "WAT ONTBREEKT IN UW LEVEN? HET GELOOF".'

'Ja?' Kaye was nieuwsgierig.

'Nou, op deze stond "LIEFDE IS... HONING VAN EEN DOORN LIKKEN". Wat de fuck is dat?'

'Raar.'

‘Zou je denken? Natuurlijk is dat raar. Wat betekent dat?’

‘Niets. Vergeet het.’

‘O, ja hoor. Vergeet het. Zo ben ik. Ik ben fantastisch in het vergeten. Dat is een van mijn beste vaardigheden. Als ik een van die testen zou afleggen om vast te stellen welke baan het beste bij me past, dan zou ik een tien krijgen voor “shit vergeten”. Voor welke baan zou ik dan volgens jou precies in aanmerking komen?’

‘Manager van zo’n plek met opslagruimtes,’ zei Kaye. ‘Jij zou degene zijn die die teksten voor op de borden verzint.’

‘Au. Dat was onder de gordel.’

Ze hoorde de glimlach in zijn stem. ‘Dus je gaat vanavond echt niet mee? Je leek er zo zeker van te zijn dat het een ontzettend goede manier was om je angsten onder ogen te zien en zo.’

Er viel een lange stilte. Net toen ze iets wilde zeggen, sprak hij.

‘Het probleem met mijn angsten onder ogen zien is dat zij mijn angsten zijn en dan heb ik het nog niet eens over het feit dat een angst voor megalomane, immorele monsters moeilijk weg te redeneren is.’ Hij lachte, een vreemd broos gekakel. ‘Ik zou zo graag willen dat ze eindelijk eens hun geheimen prijs zouden geven... me zouden vertellen hoe ik mezelf echt kan beschermen. Hoe ik veilig kan zijn.’

Kaye dacht aan Nephamael, de vorige koning van het Onseeliehof, die in ijzer gestikt was, en Corny die keer op keer op hem instak. ‘Volgens mij is het niet zo eenvoudig. Ik bedoel, het is vrijwel onmogelijk om jezelf tegen mensen te beschermen, laat staan tegen Faeries.’

‘Tja, dat zal wel. Ik zie je morgen.’

‘Oké.’ Hij hing op.

Kaye liep verder, trok haar jas steviger om zich heen. Ze begaf zich op het terrein van de begraafplaats en beklom de besneeuwde heuvel, modderig en vol groeven door de sledes die eroverheen waren gegleden. Haar blik dwaalde af naar waar Janet begraven lag, al zagen de glanzende granieten stenen er vanwaar zij stond allemaal hetzelfde uit met hun plastic slingers en natte rode strikken. Ze hoefde het graf niet te zien om haar pas te vertragen, ging gebukt onder de loodzware herinnering, net zoals Janets doorweekte kleding haar vriendin de diepte in had gezogen.

Wat zou er gebeuren als de kleine koekoek besepte dat ze in niets op haar broers en zussen leek? Misschien vroeg ze zich af waar ze vandaan kwam of wat ze was. Misschien deed ze gewoon alsof er niets aan de hand was en bleef ze maar wormen oppeuzelen. Wat de vogel ook voelde, dat was niet voldoende om te voorkomen dat ze de andere kuikens uit het nest duwde.

Cornelius Stone klapte zijn telefoon dicht tegen zijn borst en bleef even staan, wachtend tot zijn schuldgevoel wegtrok. Hij wilde naar de kroning gaan, wilde met de verschrikkelijke en prachtige wezens van het Onseeliehof dansen, wilde zich volproppen met Faeriefruit en wakker worden op een heuvel, gegeseld en voldaan. Hij beet op de binnenkant van zijn wang tot hij bloed proefde, maar de hunkering nam met de pijn alleen maar toe.

Hij ging in de gang van de bibliotheek op de vloerbedekking zitten die zo nieuw was dat het een schone, chemische geur had die waarschijnlijk te danken was aan vervliegende formaldehyde. Hij sloeg het eerste boek open en keek naar

de houtsneden en lijntekeningen van rond de eeuwwisseling. Hij zag afbeeldingen van pony's met zwemvliezen die in niets op de kelpie leken die zijn zus had vermoord. Hij bladerde verder naar een illustratie van een kring piepkleine, engelachtige Faeries met rode wangen en puntoortjes die in het rond dansten. Pixies, zo las hij. Niet een ervan leek ook maar in de verste verte op Kaye.

Hij scheurde elke bladzijde zorgvuldig uit het boek. Dit was pure onzin.

Het volgende boek was niet veel beter.

Toen hij het derde exemplaar stuk scheurde, gluurde een oudere man het gangetje in.

'Dat mag je niet doen.' Hij hield een dikke hardback in een hand vast, een western, en tuurde naar Corny alsof hij hem, zelfs met zijn bril op, niet heel duidelijk kon zien.

'Ik werk hier,' loog Corny.

De man nam Corny's sjofele bikerjasje, onverzorgde kapsel en bijna-matje in zich op. 'Is het jouw werk om boeken waar niets mis mee is kapot te maken?'

Corny haalde zijn schouders op. 'Kwestie van nationale veiligheid.'

De man liep mompelend weg.

Corny schoof de rest van de boeken in zijn rugzak en ging naar buiten. Verkeerde informatie was nog erger dan geen informatie. Achter hem ging het alarm af, maar hij maakte zich geen zorgen. Hij was bij andere bibliotheken geweest. Die dingen maakten alleen maar een aangenaam geluid, als een futuristische kerkklok.

Hij staaarde in de richting van de kroningsheuvel. Nee, hij zou niet gaan feesten met Kaye en haar vriendje de prins der duisternis, maar dat betekende niet dat hij thuis moest blij-

ven. Niet een van die boeken kon hem helpen met wat hij van plan was, maar daar had hij rekening mee gehouden. Als hij antwoorden wilde hebben, dan zou hij recht naar de bron moeten gaan.

De bedienden lieten Kaye met tegenzin binnen in het Paleis der Termieten. Ze zag het aan de manier waarop ze naar haar keken, alsof ze niets meer was dan haar bekraste schoenen, het vuil onder haar nagels, de stank van koffie en sigaretten die aan haar kleren kleefde. Ze spraken met tegenzin tegen haar, zonder haar aan te kijken, en leidden haar met lood in de schoenen door de gangen.

Hier zou ze op haar plek moeten zijn, maar in plaats daarvan voelde ze zich slecht op haar gemak door het grimmige en fabelachtige hof, de kille gangen en de meedogenloze inwoners. Het was allemaal heel mooi, maar ze voelde zich onzeker en onbeholpen in deze omgeving. En als ze hier niet thuishoorde, maar ook niet bij Ellen, dan kon ze geen enkele andere plek bedenken die voor haar een thuis zou kunnen zijn.

Het was bijna twee maanden geleden sinds Roiben de titel van Onseeliekoning had aangenomen, maar een officiële kroning kon alleen plaatsvinden op de donkerste dag van de winter. Na vanavond zou hij de echte heer zijn van het Nachthof, en met die titel zou de eindeloze oorlog met de Seeliefey worden hervat. Twee avonden geleden had hij Kaye gewekt door op haar slaapkamerraam te tikken zodat ze samen buiten op het bevroren gazon konden zitten.

‘Nadat ik gekroond ben moet je een tijdje in IJzerkant blijven,’ had hij haar verteld. ‘Zodat je niet nog meer gevaar loopt.’

Toen ze had gevraagd hoelang dat zou duren of hoe erg het allemaal zou worden, had hij haar de mond gesnoerd met een kus. Hij was rusteloos overgekomen, maar had niet willen zeggen waarom. Wat er ook de oorzaak van was geweest, zijn rusteloosheid was aanstekelijk geweest.

Ze volgde de schuifelende tred van de gebochelde hofmeester naar de deuren van Roibens vertrekken.

‘Hij komt zo,’ zei de hofmeester, die de zware deur openduwde en naar binnen stapte. Hij stak een aantal stevige kaarsen op de vloer aan, waarna hij geruisloos vertrok. Een pluimstaart sleepte achter hem aan.

Roibens vertrekken waren grotendeels kaal, de wanden een oppervlak van glad steen dat hier en daar werd onderbroken door stapels boeken en een bed met een spreij van brokaat eroverheen. Wat verder naar binnen waren er een aantal andere voorwerpen: een jaden kom vol water om je mee te wassen, een kast, een standaard voor zijn harnas. De ruimte was formeel, sober en grimmig.

Kaye liet haar jas op het voeteneind van het bed vallen en ging ernaast zitten. Ze probeerde zich voor te stellen dat ze hier zou wonen, samen met hem, maar dat lukte haar niet. Het idee dat ze een poster op de muur zou plakken was absurd.

Ze haalde een armband uit een van haar jaszakken en plaatste die op haar handpalm. Een dun vlechtje van haar eigen groene haar, omwikkeld met zilverdraad. Ze had gehoopt hem ermee te verrassen voor het begin van de ceremonie, had gehoopt dat, ook al kon ze hem een tijdje niet zien, hij het bij zich zou dragen, als sprookjesridders die een aandenken van hun vrouw meenamen als ze ten strijde trokken. Loetie en Armageddon waren zelfs al naar de zaal gegaan zodat ze een momentje alleen met hem zou hebben om het hem te geven.